

Skrivnost zelene jame

(Čudoviti doživljaji dveh dečkov)

Obisk o polnoči

Tomo in Branko sta sedela drug nasproti drugemu in igrala šah. Kako naj bi tudi ubila dolge, počasi minevajoče ure? Toda oba sta poklanjala lepim, pestro poslikanim kipcem iz slonove kosti na črno-beli deski pred sabo le malo zanimanja. Napenjala sta sluh, kdaj bosta zaslišala Cvetanino trkanje.

»Šah kraljici —!« je zaklical Tomo in je nejevoljno dodal:

»Pazi vendar, Branko!«

»Ah, kaj—,« Branko je sunil svojo kraljico, »sedaj mi lahko napoveš mat. Jaz ne vzdržim več!«

In ravno v tem trenutku je potrkalo na steno. Dečka sta skočila s stolov, ko je tudi že Cvetana odprla vrata in rekla:

»Pridita, skrajni čas je že!«

»In kje naju boš skrila?«

»Jaz bi ga na vsak način rad videl!« sta še vzkliknila skoro oba hkrati. Cvetana je pokazala na visok podstavek izrezljane in z zlatom okrašene ure:

»Če sta oba dovolj ozka, bi bil to najbolj pripraven prostor. Kakor vidita, sestoji prednja stran urine omare iz izrezljanega lesa; skozi to rezbarijo lahko gledata po vsej sobi. Povrh se pa ta prednja stran da še odpreti kakor vrata. Poskusita torej!«

»Napravila se bova tako tenka, kakor je le mogoče,« je zatrjeval Tomo, in res se jima je posrečilo, da sta se zbasala v omaro. »Prijetno in udobno sicer ne bo, toda bova že izdržala. Koliko časa pa ostane don Fernando pri tebi, Cvetana?«

»O, to je zelo različno. Toda nikoli ne ostane dlje kakor eno uro!«

»Torej dobro, uredila se bova, da bo vse v redu!«

»Ni potrebno, da vama povem, dečka, da se ne smeta za nobeno ceno izdati. Ne pozabita, da bi s tem sebe pa tudi mene obsodila na smrt!«

Tomo in Branko sta svečano obljubila, da bosta tiho ko dve miški, in sta zlezla v omaro, katero je Cvetana zopet zaprla. Nad njunima glavama je ropotalo starinsko urino kolesje. Njuno neprijetno stanje v omari jima skoro ni delalo nobenih neugodnosti, tako sta bila razburjena.

Videla sta, kako je Cvetana hitela sem in tja po sobi in urejevala to in ono. Naenkrat je stal v sobi, ne da bi bila prav za prav opazila, kdaj je vstopil, visoko rasel mož v črnem žametnem plašču.

Njegov obraz je bil vpadel in bled kakor vosek. Oči so ležale globoko v očesnih duplinah in so blestele v mračnem blesku. Čuden, sr-

ce stiskajoč strah se je prijel obeh prisluškovalcev v urini omari.

Gost je pozdravil Cvetano z globokim, staromodnim poklonom in ona mu je ponudila, kakor sta mogla Tomo in Branko jasno videti, svojo malo desnico v pozdrav.

»Kako gre moji mali Cvetanki?« je vprašal don Fernando in je sedel v naslanjač. Tudi Cvetana je sedla:

»Dobro mi je, kakor vedno, don Fernando, in to se imam samo vam zahvaliti,« je odgovorila vljudno. »Nič mi ne manjka — samo nekaj — — —,« pri tem je sklonila za trenutek svojo svetlolaso glavičco, kakor da bi ji bile zadnje besede ušle proti volji.

»Samo nekaj?« je ponovil don Fernando vprašujoče. »Če ti tisto lahko preskrbim, Cvetana, naj bo tvoje!«

Toda deklica je žalostno zmajala z glavo: »Ne, moj dragi don Fernando, kar si tako zelo želim, tega mi ne morete dati!«

»Kaj pa je tisto?« je vprašal mož v črnem plašču.

»Moja svoboda!« Cvetana je izrekla ti dve besedi z veliko odločnostjo.

Don Fernando je bobnal s svojimi bledimi, koščenimi prsti po nizki mizici. »Ti veš, Cvetana, da to ni v moji moči,« je rekel in njegov glas je zvenel še bolj krhko kakor običajno. »Vse ti lahko dam, kar mi nudi mesto, zlato, dragulje in zaklade, ki si jih niti predstavljati ne moreš. Toda poslati te nazaj v svet, ki leži onstran Estere, tega ne morem. Saj ne smeš pozabiti, Cvetana, da živiš v kraljestvu sence in teme. Tudi jaz sam sem taka senca!«

Dečka v tesnem skrivališču sta se zgrozila, ko sta slišala moža, ki je v resnici sedel v naslonjaču, tako govoriti. Senco je imenoval samega sebe — torej je duh, ne pa človek iz mesa in krvi. In oba sta bila s Cvetano vred izročena na milost in nemilost tem senčnim bitjem potopljenega mesta Estere! Ali res ne bodo videli več sonca...?

(Dalje prihodnjič.)

Ljuba Prennerjeva

»Pazica«

»Pazica« je bila mala psička podganarica, črna kot oglje od skrajnih vrhov šiljastih ušes preko šiljastega smrčka in gobčka ter drobnega telesca, kj so ga nosile tanke in gibčne nožice, do istotako šiljastega repka. Da pa je bila ta dimnikarska črnina še bolj poudarjena, so sijale iz drobne glavičce žive, črne oči, ki so kar žarele bojevitosti in neugnane radovednosti. Taka je pritekla k Prešernovim domov in radovedno povohala vsak kot po hiši, pa tudi vsakega njenega prebivalca, mamo, odraslo sestro in malo Minko, ki se tega črnega presenečenja ni prav nič ustrašila, saj ji je iz lastnih temnih oči gledala ista bojevitost in radovednost do življenja.

Brat Ivo, ki je bil pripeljal »Pazico« iz mesta, kjer je bil zaposlen v neki pisarni, je sicer dejal, da bo ostala »Pazica« doma le za nekaj dni, kolikor jih je imel sam prostih za poletni oddih, a mala Minka je že koj prvi dan sklenila, da »Pazice« ne da nikomur več in da bo odslej njena, kar je bilo tudi psički po volji.

Saj je na kmetih mnogo lepše kakor v mestu, kjer jo je njen gospodar Ivo vodil s seboj le na večer in še takrat na vrvici. Po ves dan pa ni smela nikamor in tistega večnega poležavanja po blazinici se tudi malo razvajena psička kmalu naveliča.

Tu pa je bil raj! Zlata svoboda je vsa prevzela njeno življenje in udejstvovanja željno pasje srce in mala Minka je bila tovarišica, kakršne »Pazica«, ki doslej še ni poznala otrok, še ni imela. Rada je tekala po cesti k drugim otrokom, rada se potepala po travnikih in gaju za trgom, le kadar je šla v šolo, je morala ostati »Pazica« doma.

Pa še takrat ji ni bilo dolgčas. Prešernova mama je nosila še ona dolga in široka